

VESTRE LANDSRET KENDELSE

afsagt den 18. september 2020

Sag BS-25748/2019-VLR
(7. afdeling)

T
(advokat Michael Rosenkilde-Hansen)

mod

A
(advokat Henrik Krogsøe)

Retten i Esbjerg har den 27. maj 2019 afsagt dom i 1. instans (sag BS-4314/2019-ESB).

Landsdommerne Karen Foldager, Linda Hangaard og Lasse K. Svensson (kst.) har deltaget i ankesagens afgørelse.

Påstande

Appellanten, T, har gentaget sin påstand for byretten om, at sagen fremmes til fortsat behandling, idet kravet mellem parterne ikke er forældet.

Indstævnte, A, har påstået dommen stadfæstet.

Anbringender

Parterne har i det væsentlige gentaget deres anbringender for byretten.

Landsrettens begrundelse og resultat

J kom den 6. februar 2014 til skade i forbindelse med udførelsen af arbejde for T . Skaden blev anmeldt som en arbejdsskade, og J har desuden rejst et erstatningskrav mod T som arbejdsgiver, hvor han har gjort gældende, at arbejdsstedet ikke var indrettet sikkerheds- og sundhedsmæssigt forsvarligt.

T har herefter adciteret A , som var totalrådgiver for bygherren og herunder havde opgaver med tilsyn og byggeledelse, ligesom arkitektfirmaet var sikkerhedskoordinator. T har gjort gældende, at arkitektfirmaet var ansvarlig for overholdelsen af sikkerheden på uheldsstedet.

Efter det oplyste er der en sådan sammenhæng mellem kravene, at det må antages, at der ved domfældelse af begge parter vil være solidarisk hæftelse.

Der er enighed om, at der i medfør af arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3, gælder en 5-årig forældelsesfrist for Js krav mod T i anledning af arbejdsskaden, og at der i medfør af forældelseslovens § 3, stk. 1, gælder en forældelsesfrist på 3 år for hans krav mod A .

De aftaler, som T har indgået med J om suspension af forældelsesfristen, blev indgået under den forkerte forudsætning, at der gjaldt en 3-årig forældelse mellem disse parter. Den seneste suspensionsaftale udløb den 28. december 2018. På dette tidspunkt var Js krav mod T endnu ikke forældet, idet forældelsesfristen som anført var 5 år, jf. arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3.

Da forældelsesfristen ikke var udløbet, da den seneste suspensionsaftale mellem J og T udløb, har T ikke indrømmet J fristforlængelse*. Herefter følger det af forældelseslovens § 12, stk. 2, at Ts mulige krav mod A tidligst forældes et år efter, at forældelsesfristen er afbrudt over for T . Dette skete ved indgivelse af stævningen i hovedsagen den 20. december 2018. Kravet mod A er derfor ikke forældet.

Landsretten tager derfor påstanden fra T til følge.

Spørgsmålet om fastsættelse af omkostninger i forbindelse med delafgørelsen skal træffes af byretten i forbindelse med sagens afslutning.

Th i b e s t e m m e s :

Byrettens dom ophæves, og sagen hjemvises til fortsat behandling ved byretten.

*Berigtiget den 22. september 2020 oprindelig tekst:

"har J ikke indrømmet T fristforlæn-
gelse."

RETEN I ESBJERG DOM

afsagt den 27. maj 2019

Sag BS-4314/2019-ESB

T
(advokat Nicolai Andersen)

mod

A
(advokat Henrik Krogsøe)

Denne afgørelse er truffet af dommerfuldmægtig Tina Lang Christensen.

Sagens baggrund og parternes påstande

Sagen er anlagt den 29. januar 2019.

Sagen vedrører, om A skal friholde T, i det omfang sidstnævnte bliver dømt til at betale erstatning til sagsøger, J, i hovedsagen BS-50383/2018-ESB – som vedrører spørgsmålet om, hvorvidt J har løftet bevisbyrden for, at han er kommet til skade under de påståede omstændigheder ved et fald fra en stige, der var monteret som adgangsvej, den 6. februar 2014.

Nærværende sag har indtil nu været sambehandlet med BS-50383/2018-ESB.

Retten har efter anmodning - for så vidt angår nærværende sag alene - udskilt spørgsmålet, om hvorvidt Ts eventuelle krav mod A er forældet, til særskilt behandling.

Spørgsmålet er efter parternes enighed afgjort på skriftligt grundlag.

T har påstået, at sagen fremmes til fortsat behandling.

A har påstået frifindelse.

Dommen indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a.

Oplysningerne i sagen

Af bilag 12 i sagen BS-50383/2018-ESB fremgår, at Ts forsikringsselskab på vegne af T den 20. oktober 2014 har afvist erstatningsansvar overfor J .

Af samme bilag ses endvidere, at der mellem parterne J og T den 15. december 2016 blev indgået suspensionsaftale første gang. Der blev efterfølgende indgået flere aftaler om suspension af forældelsesfristen mellem de pågældende parter.

Der er ikke indgået suspensionsaftaler mellem T og A .

Parternes synspunkter

T har gjort gældende, at hovedsagen er anlagt inden for forældelsesfristen, jf. arbejdsskadesikringslovens § 36, stk. 3, hvorfor der ikke er indtrådt forældelse i det pågældende forhold. T adciterede A indenfor forældelsen i hovedsagen og mindre end et år efter, at der blev udtaget stævning i hovedsagen.

T og A hæfter solidarisk, hvorfor forældelseslovens § 12, stk. 2 finder anvendelse – der henvises til FED2011.70. Forældelse indtræder således tidligst 1 år efter forældelse er afbrudt overfor T af sagsøgeren i hovedsagen, jf. forældelseslovens § 12, stk. 2. Forældelse vil herefter tidligst indtræde den 20. december 2019.

A har gjort gældende, at forældelse skal afgøres efter hovedreglen i forældelseslovens § 3, stk. 1. Hverken undtagelsen i forældelseslovens § 4 eller arbejdssikringslovens § 36, stk. 3 finder anvendelse på retsforholdet mellem T og A .

Forældelsesfristen skal regnes fra det tidligste tidspunkt, hvor krav kunne rejses. Hovedsagen oplyser ikke om datoen for fremsættelse af krav, men det fremgår, at krav afvises af T den 20. oktober 2014.

Allerede idet der er forløbet mere end 3 år fra egen afvisning af krav, er der med sikkerhed forløbet mere end 3 år fra fremsættelsen af kravet, hvorfor et eventuelt krav i nærværende sag er forældet.

Der foreligger ikke nogen – teoretisk – solidarisk hæftelse, hvorfor forældelseslovens § 12 ikke finder anvendelse. Der er ikke rejst krav fra skadelidte i hovedsagen mod A , ligesom der intet aftaleforhold foreligger mellem A eller nogen af de andre parter i de to sager. A var som rådgiver antaget af tredjemand.

Retten begrundelse og resultat

Retten bemærker, at det ikke efter det foreliggende kan lægges til grund, at der skulle være tale om en 5-årig forældelsesfrist i henhold til arbejdssikringslovens § 36, idet der ikke foreligger nogen arbejdsgiver/arbejdstager relation i forhold til A .

Sagen skal herefter bedømmes efter forældelseslovens almindelige 3-årige forældelsesfrist, jf. forældelseslovens § 3 stk. 1, som skal regnes fra det tidligste tidspunkt, fordringshaveren kunne kræve fordringen opfyldt – og såfremt fordringshaveren var ubekendt med fordringen fra den dag fordringshaveren fik eller burde havde fået kendskab til kravet.

Henset til at T allerede den 20. oktober 2014 afviste at være erstatningsansvarlig overfor J , har T i hvert fald senest den 20. oktober 2014 haft kendskab til et eventuelt regreskrav, hvorfor forældelsesfristen senest skal regnes fra denne dato.

Herefter, og da T ikke har påvist noget grundlag for suspension af forældelsesfristen, er Ts eventuelle krav mod A forældet forud for udtagelse af adcitationsstævningen den 29. januar 2019, hvorfor A frifindes.

Retten bemærker, at uanset om forældelseslovens § 12, stk. 2 måtte finde afvendelse på nærværende forhold mellem T og A , ville en sådan tillægsfrist udløbe 1 år efter indgåelsen af suspensionsaftalen mellem T og J den 15. december 2016, og således mere end et år forud for udtagelsen af adcitationsstævningen mod A .

T skal til A betale 20.000 kr. i sagsomkostninger. Beløbet udgør passende dækning af udgiften til advokatbistand eksklusiv moms.

Retten har ved omkostningsafgørelsen blandt andet lagt vægt på sagens værdi, udfald og forløb, herunder at sagen efter skriftveksling vedrørende forældelsesspørgsmålet er afgjort på skriftligt grundlag, og at A i sit endelige svarskrift også har forholdt sig til det materielle i sagen.

THI KENDES FOR RET:

A frifindes.

T skal til A betale
sagsomkostninger med 20.000 kr.

Beløbene skal betales inden 14 dage.

Sagsomkostningerne forrentes efter rentelovens § 8 a.